

Simon Cherry

De schat van Gruizelkaak

Het eerste avontuur van Eddie Kei

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Eddy Stone and the Epic Holiday Mash-Up*
© 2016 Simon Cherry

Voor deze uitgave:

© 2016 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Marjolein Algera

Omslagafbeelding en illustraties: Andrea Kruis

Omslagontwerp en grafische verzorging: Bert Holtkamp

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3980 2 (e-book ISBN 978 90 261 4243 7)

NUR 282, 283

Hoofdstuk 1

Een lekker ontbijt gaat naar de haaien, maar een verpeste vakantie wordt gered

Het lawaai dat het ontbijt van Eddie Kei onderbrak, leek nog het meest op dat van een koe die van de kapstok viel.

‘Wat krijgen we...?’

Eddie dacht dat hij elk vreemd geluid dat het oude strandhuisje van zijn oma kon maken zo onderhand wel kende. De warmwaterkraan die hoestte als een kat met een haarbal. Het geknetter van het krakkemikkige lichtknopje. Het tries-te gezucht van de wind die door de scheur in de muur van zijn slaapkamer blies. Maar dit was iets nieuws. Een diep gesteun, gevolgd door een zware dreun die van de vloerplanken naar de muren rolde. De kopjes in het keukenkastje rinkelden, de melk in Eddies ontbijtkom rimpelde en de plafondbalken schokten.

Hij wist het nog niet, maar dit geluid betekende dat niets ooit nog hetzelfde zou zijn voor Eddie.

Of voor het kleine klompje stucwerk aan het plafond.

Al meer dan driehonderd jaar had dat kleine klompje stucwerk zich braaf van zijn taak gekweten. Het hing onopgemerkt rond, zoals kleine klompjes stucwerk doen als ze deel uitmaken van een plafond.

Onder dat plafond hadden generaties lang mensen aan de keukentafel gezeten. Ze hadden gelachen en discussies gevoerd. Ze waren bijna gestikt in een verdwaalde visgraat en hadden gesmeekt om nog een portie vla. Honden hadden etensrestjes van onbewaakte borden gepikt. Katten hadden tussen de stoelpoten door op muizen gejaagd. En op een regenachtige donderdagmiddag had een jongen genaamd Wouter al zijn kleren uitgetrokken, zichzelf groen geverfd en z'n moeder verteld dat hij later kikker wilde worden.

Gedurende al die jaren had dat kleine klompje stucwerk absoluut niets uitgevoerd. Maar vandaag zou het anders zijn. Vandaag zou het kleine klompje stucwerk iets gaan dóén.

Eeuwenlang had het klompje geleidelijk aan zijn grip verloren op de planken erboven, totdat alleen een korstje verf en wat spinrag het op zijn plaats hielden.

Dit was het moment. Door die grote bonk, die Eddie zo verrast had, was het kleine klompje stucwerk vrij. Eindelijk brak het af van de rest van het plafond en tuimelde het naar beneden.

Op weg naar ongekende mogelijkheden.

Op weg naar opwinding en avontuur.

Op weg naar het hoofd van Eddie Kei.

'Au!' Eddie reikte omhoog om over de bult wrijven waar zojuist iets...

'Huwlg!'

Verschrikt sprong hij achteruit toen dat iets in zijn ontbijt viel. De melk spatte op een plaatje van een galjoen in het boek dat hij zat te lezen.

Hè ja, lekker...

Wat Eddie graag at als ontbijt was een heerlijke kom chocopopies met extra vitaminen. Wat Eddie kreeg als ontbijt was een niet zo heerlijke kom chocopopies met extra plafond. Een vieze klont plafond, bedekt met klodders verf en draden bestoft spinrag. De melk had er een smerige en nogal twijfelachtige kleur grijs door gekregen.

Het avontuur van het kleine klompje stucwerk was voorbij. Maar als je aan dat kleine klompje stucwerk had gevraagd of het de moeite waard was geweest, wat denk je dat het gezegd zou hebben?

Helemaal niks, natuurlijk. Het was maar een klein klompje stucwerk.

Dit is een waardeloze zomervakantie, dacht Eddie. Waarom moesten mam en pap me nou zo nodig hierheen sturen? Ik ben pas vier dagen in Vloedlijn Baai en het is nu al een complete mislukking. Ik bedoel, kan het nog erger worden dan dit?

De wereld wachtte een volle seconde met het antwoord

op die vraag. Toen kwam het halve keukenplafond naar beneden.

Met een dikke stofwolk om zich heen gedrapeerd keek Eddie omhoog naar de nu zichtbare balken en planken van de bovenverdieping. En toen hoorde hij de stem. Een lage vreemde stem... op een plek waar geen stem zou moeten zijn. Een stem die zong over ho-hijsen en ho-halen, daar waar de zuidenwind blaast-jo! Het was geen íéts wat die diepe dreun van daarnet had veroorzaakt, bedacht Eddie. Het was een íemand.

O, zo langzaam, en o, zo stil sloop Eddie naar boven. Het gezang kwam uit de badkamer.

O, zo voorzichtig, en o, zo zacht duwde Eddie de badkamerdeur open. De iemand zat languit in het bad.

O, zo 'Krijg nou wat!' en o, zo 'Huh?' stond Eddie te staren. Het was een piraat.

Er zat een piraat te zingen in bad.

'Maar... Wat? Hoe? Wauw!' Woorden schoten struiklend en tollend uit zijn mond, samen met een fontein halfgekauwde chocopoppies.

De piraat nam zijn driekantige steek van zijn hoofd en blies wat stukjes chocopoppie weg. Toen schraapte hij stukjes chocopoppie uit z'n zwarte baard vol klitten. Hij schoot stukjes chocopoppie van de gouden tressen op zijn groene jas. Hij plukte stukjes chocopoppie uit de rand van zijn hoge, zwarte laarzen en veegde stukjes chocopoppie van

zijn rood-wit gestreepte broek.

‘Ben jij echt een piraat?’ vroeg Eddie.

De piraat hoestte een heel chocopoppie uit zijn keel omhoog. Hij sprak met de nadrukkelijke stem die je gebruikt als je breuken probeert uit te leggen aan een bijzonder dom guppie.

‘Nee,’ zei hij. ‘Ik ben een sprookjesprinses. Schrob me schoon met een emmer vissenkoppen, en wat zie je dan?’

‘Een piraat,’ zei Eddie.

‘Nu dat is opgehelderd,’ zei de piraat, ‘heb ik een vraag voor jou. Hoe kan iemand slapen in dit metalen bed? Het is harder dan een stuk scheepsbesluit.’

‘Dat is geen bed,’ zei Eddie, ‘dat is een bad.’

‘Stinkende schubben!’ schreeuwde de piraat, terwijl hij omhoogsprong en zijn hoofd stootte tegen het schuine badkamerplafond. ‘Ik heb gezworen dat ik nooit ook maar een teen, laat staan een ander lichaamsdeel, in zo’n ding zou steken. ’t Is onnatuurlijk.’ Hij hupte over de rand van het bad.

‘Kijk goed uit waar je je voeten neerzet,’ waarschuwde Eddie hem. ‘Het hout is hier en daar een beetje zwakjes.’

Maar hij was te laat. De linkerlaars van de piraat raakte de vloer. De plank gaf een zompige zucht en verdween. De laars schoot in het gat, gevolgd door de rest van het piratenbeen.

‘Van onderen!’ brulde de piraat. ‘Dat hout is zo rot als de kerstkreeft van vorig jaar. Waarom heb je het zover laten komen?’

Voorzichtig ging Eddie op de rand van het bad zitten. ‘Dat is niet mijn schuld. Dit huis is van mijn oma. Mijn vader en moeder zeiden dat ze het de hele zomer veel te druk zouden hebben met hun werk, en dat ze niet op mij konden passen. Dus hebben ze me hierheen verbannen. Zodat ze geen last van me hebben. Ze zeiden dat ik hier veel plezier

zou hebben. En frisse zeelucht. Ik heb nog nooit zulke onzin gehoord. Plezier heb je hier niet. Je krijgt hier stokken en klokhuizen naar je hoofd geslingerd door de jongens uit de buurt. Maar over de zeelucht hadden ze gelijk. Daarvan waait meer dan genoeg naar binnen door de gaten in de muren en de kapotte ruiten. Mijn oma heeft haar huisje helemaal laten vervallen,' legde Eddie uit. Hij pulkte aan een schilfer roest op de badrand. 'Ik denk dat de boel binnenkort wel zal instorten.'

'Deze vloer is daar in elk geval vast mee begonnen,' zei de piraat, terwijl hij worstelde om zijn been uit het gat te trekken.

'Oma heeft niet eens in de gaten hoe erg het is,' zei Eddie. 'Ze heeft helemaal niets meer in de gaten tegenwoordig. Ze is zo verstrooid. Gisteravond deed ze een bouillonblokje in m'n warme melk in plaats van cacao. Melk met vleessmaak, bleh! Ik proef het nog steeds. Ze leeft helemaal in haar eigen wereld. En zelfs al zou ze zien hoe erg haar huis eraan toe is, dan weet ik niet wat ze eraan kan doen. Alles opknappen gaat een fortuin kosten.'

'Een fortuin!' riep de piraat. 'Daarom ben ik natuurlijk hier! Om dit huisje te redden!' Met een machtige ruk bevrijdde hij zijn been uit het gat in de vloer. En uit zijn laars. Die bleef haken aan een balk en bungelde beneden in de keuken. De piraat viel achterover, met zijn benen in de lucht. Een groezelige teen, die brutaal uit een door de mot-

ten aangevreten sok stak, schoot onder Eddies neus door.

‘Ik heb vannacht gedroomd,’ vervolgde de piraat, ‘en die droom vertelde me dat ik iemand zou vinden die een fortuin nodig heeft. Daarna zou ik op een zoektocht gaan. Want in mijn droom had ik een kaart gevonden. En niet zomaar een kaart... een schatkaart!’

‘Een schat!’ zei Eddie. ‘Dat klinkt goed!’

‘En niet zomaar een schatkaart. O, nee. In mijn droom zag ik een woord. Dat woord werd in de lucht geschreven met letters van vuur. Toen werd het woord een naam. En die naam was...’ De piraat leunde naar voren en fluisterde in een lange, lage zucht: ‘...Gruizelkaak! Ik hoef je natuurlijk niet uit te leggen wat dat betekent.’

‘Nou,’ zei Eddie, ‘misschien kun je me een hint geven?’

‘Je wilt toch niet beweren dat je nog nooit hebt gehoord van de rijkste piraat die ooit geleefd heeft?’

‘Ik heb massa’s boeken over schepen en piraten gelezen,’ zei Eddie, ‘maar ik weet zeker dat ik nergens een Gruizelkaak ben tegengekomen.’

‘Vergeet die boeken. Wij gaan zijn begraven schat terugvinden.’

‘Wij!’ riep Eddie. ‘Bedoel je dan... Ik ook?’

‘Ik heb een goeie scheepsjongen nodig. Dus in plaats van hier in je eentje een beetje te verpieteren, kun je net zo goed met mij meegaan. Heb jij het lef en de ruggengraat om op avontuur te gaan? Wie weet hebben we mazzel en mogen

we onderweg een kanon afvuren, en een paar dingen laten ontploffen.'

'Avontuur! Schatgraven! Ontploffingen! Geen vlezige melk meer! Ha, wat dacht je!' zei Eddie. Plotseling leek de zomervakantie niet meer zo vreselijk. 'O, maar ik moet het natuurlijk nog wel even aan oma vragen.'